

Így látjuk mi szülők a Lépésről lépésre Programot

A Lépésről lépésre programmal lányunk iskolába lépése kapcsán ismerkedtünk meg.

A tanító nénik az első pillanatoktól kezdve bevontak minket, szülőket az iskolai életbe. Már az első osztály megkezdése előtti szülői értekezleten biztosak lehettünk benne, hogy gyermekeink jó kezekben lesznek mind a tanító nénik személyisége, mind a Lépésről lépésre program adta lehetőségek végett. Az augusztus végi ráhangoló héten, amin a leendő iskolások a szüleikkel együtt vesznek részt, csak mélyült a bizonyosságunk és nem utolsó sorban a gyermekeink is látták/ érezték, hogy milyen jó is lesz nekik iskolába járni.

Ahogy telt az idő, úgy láttuk meg mi, szülők is, hogy hogyan is telnek gyermekeink napjai az iskolában. Ősszel rögtön a dió projekttel indult a tanév. A gyerekek az órai keretek között ismerkedtek meg a dió felépítésével, tulajdonságaival, szedtek diót az egyik tanító nénik kertjében, amit aztán megtörtek, megettek, készítettek játékokat belőle/ vele. A projekt keretében megtanultak malmozni: saját maguk festették és készítették el a táblát, valamint fél dióhéjból a bábukat.

Mondanom sem kell, mennyi mindent tanultak meg róla és vele tapasztalati úton, játékosan. Nagyon lelkesek voltak (és a lelkesedés azóta sem hagyott alább :-)).

A projektet projektzáró zárta, amire mi, szülők is hivatalosak voltunk. A tanító nénik erre az alkalomra készültek egy vetítéssel, amiben bemutatták, hogy gyermekeink milyen élményeket éltek át. Így nem csak a gyermekeinktől hallhattuk, hanem láthattuk is milyen jól "mulattak" a projekt megvalósítása közben. Aztán a gyermekeink bemutatták élőben is, hogy mit tanultak: énekeltek, zenéltek, verseltek "diós" dalokat, verseket, malmoztak nekünk és velünk. Nagyon büszkék voltunk rájuk és csak ámultunk- bámultunk, hogy milyen sok ismeretet szereztek "játék" közben.

A projektzáró utolsó eleme azonban kissé meglepett bennünket. A tanító nénik ugyanis megkértek minket, hogy mondjuk el a véleményünket a projektről és benne a gyermekeinkről: mi tetszett, mi nem tetszett, meséltek-e a gyermekeink otthon a projektről... Ez a helyzet a legtöbb szülőnek szokatlan volt. Így az első pár vélemény még elég feszélyezett volt, de aztán mindenki megnyílt. úgy éreztük és érezzük azóta is, hogy mi is részesei vagyunk a közösségnek, hogy számít a véleményünk.

Hiszen együtt neveljük/ tanítjuk a gyermekeinket: a tanító nénik és mi, szülők.

Kunvári Andrásné
2. b osztályos szülő